

KLIMATY

ŚW. ANNY

Nr 829/ 19 stycznia 2025 ISSN 2080-0010

II Niedziela zwykła

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Iz 62, 1-5

Czytanie z Księgi proroka Izajasza: Przez wzgląd na Syjon nie umilknę, przez wzgląd na Jerozolimę nie spocznę, dopóki jej sprawiedliwość nie błysnie jak zorza i zbawienie jej nie zapłonie jak pochodnia. Wówczas narody ujrzą twą sprawiedliwość i chwałę twoją wszyscy królowie. I nazwą cię nowym imieniem, które usta Pana określą. Będziesz prześliczną koroną w rękach Pana, królewskim diademem w dłoni twego Boga. Nie będę więcej mówić o tobie «Porzucona», o krainie twej już nie powiedzą «Spustoszona». Raczej cię nazwą «Moje w niej upodobanie», a krainę twoją – «Poślubiona». Albowiem spodobałaś się Panu i twoja kraina otrzyma męża. Bo jak młodzieniec poślubia dziewicę, tak twój Budowniczy ciebie poślubi, i jak oblubieniec weseli się z oblubienicą, tak Bóg twój tobą się rozraduje.

Oto słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 96 (95), 1-2a. 2b-3. 7-8. 9 i 10ac

Pośród narodów głoście chwałę Pana

Śpiewajcie Panu pieśń nową,*
śpiewaj Panu, ziemię całą.
Śpiewajcie Panu,*
ślawcie Jego imię.

Każdego dnia głoście Jego zbawienie.*
Głoście Jego chwałę wśród wszystkich narodów,
rozgłaszajcie Jego cuda*
pośród wszystkich ludów.

Oddajcie Panu, rodziny narodów,*
oddajcie Panu chwałę i uznajcie Jego potęgę.
Oddajcie Panu chwałę należną Jego imieniu,*
przyniescie dary i wejdźcie na Jego dziedzińce.

Uwielbiajcie Pana w świętym przybytku,*
zadrżnij, ziemię całą, przed Jego obliczem.
Głoście wśród ludów, że Pan jest królem,*
będzie sprawiedliwie sądził ludy.

DRUGIE CZYTANIE

1 Kor 12, 4-11

Czytanie z Pierwszego Listu Świętego Pawła Apostoła do Koryntian: Bracia: Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch; różne też są rodzaje posługiwania, ale jeden Pan; różne są wreszcie działania, lecz ten sam Bóg, sprawca wszystkiego we wszystkich. Wszystkim zaś objawia się Duch dla wspólnego dobra. Jednemu dany jest przez Ducha dar mądrości słowa, drugiemu umiejętność poznawania według tego samego Ducha, innemu jeszcze

dar wiary w tymże Duchu, innemu łaska uzdrawiania przez tego samego Ducha, innemu dar czynienia cudów, innemu prorocтво, innemu rozpoznawanie duchów, innemu dar języków i wreszcie innemu łaska tłumaczenia języków. Wszystko zaś sprawia jeden i ten sam Duch, udzielając każdemu tak, jak chce. Bracia: Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch; różne też są rodzaje posługiwania, ale jeden Pan; różne są wreszcie działania, lecz ten sam Bóg, sprawca wszystkiego we wszystkich. Wszystkim zaś objawia się Duch dla wspólnego dobra. Jednemu dany jest przez Ducha dar mądrości słowa, drugiemu umiejętność poznawania według tego samego Ducha, innemu jeszcze dar wiary w tymże Duchu, innemu łaska uzdrawiania przez tego samego Ducha, innemu dar czynienia cudów, innemu prorocтво, innemu rozpoznawanie duchów, innemu dar języków i wreszcie innemu łaska tłumaczenia języków. Wszystko zaś sprawia jeden i ten sam Duch, udzielając każdemu tak, jak chce.

Oto słowo Boże

AKLAMACJA

Por. 2 Tes 2, 14

Bóg wezwał nas przez Ewangelię, abyśmy dostąpili chwały Pana naszego, Jezusa Chrystusa

EWANGELIA

J 2, 1-11

Słowa Ewangelii według Świętego Jana: W Kanie Galilejskiej odbywało się wesele i była tam Matka Jezusa. Zaproszono na to wesele także Jezusa i Jego uczniów. A kiedy zabrakło wina, Matka Jezusa rzekła do Niego: «Nie mają wina». Jezus Jej odpowiedział: «Czyż to moja lub Twoja sprawa, Niewiasto? Czy jeszcze nie nadeszła godzina moja?» Wtedy Matka Jego powiedziała do sług: «Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie». Stało zaś tam sześć stągwi kamiennych przeznaczonych do żydowskich oczyszczeń, z których każda mogła pomieścić dwie lub trzy miary. Jezus rzekł do sług: «Napełnijcie stągwie wodą». I napełnili je aż po brzegi. Potem powiedział do nich: «Zaczerpnijcie teraz i zaniescie staroście weselnemu». Ci więc zaniesli. Gdy zaś starosta weselny skosztował wody, która stała się winem – a nie wiedział, skąd ono pochodzi, ale słudzy, którzy czerpali wodę, wiedzieli – przywołał pana młodego i powiedział do niego: «Każdy człowiek stawia najpierw dobre wino, a gdy się napiją, wówczas gorsze. Ty zachowałeś dobre wino aż do tej pory». Taki to początek znaków uczynił Jezus w Kanie Galilejskiej. Objawił swoją chwałę i uwierzyli w Niego Jego uczniowie.

Oto słowo Pańskie

W Klimatach:

Brama do Nowego Życia
w Chrystusie - cd. 2

Relikwie świętych i błogosławionych
w Kaplicy św. Anny:
Święty bp. Józef Sebastian Pelczar ... 3

12. rocznica śmierci
Ks. Kard. Józefa Glempa 4

Wieczór Uwielbienia
- 23 stycznia br. godz. 21.00 4

KOMENTARZ

W dzisiejszym opisie cudu na weselu w Kanie Galilejskiej Maryja zdaje się wy-suwać na pierwsze miejsce: "W Kanie Galilejskiej odbywało się wesele i była tam Matka Jezusa. Zaproszono na to wesele także Jezusa i Jego uczniów" Taki opis zdarzenia może dziwić, bo Pan Jezus jest jakby na drugim miejscu. W dosłownej interpretacji wyjaśnieniem być, że prawdopodobnie była to rodzina Maryi – dlatego Ona wymieniona jest najpierw. Alegoryczna interpretacja tego wydarzenia widzi w weselu w Kanie Galilejskiej zaślubiny Chrystusa z Kościołem. Maryja jest w teologii uosobieniem Kościoła. Nie słucha w swej wymowie odmownej odpowiedzi Syna: "Czyż to moja lub Twoja sprawa, Niewiasto? Ona jest pewna, że Jezus nie odmówi tej prośbie. Podobnie Matka Kościół wyprasza nam łaski, do których nie mielibyśmy dostępu i o których często nawet nie wiemy, kiedy my przystępujemy do sakramentów i uczestniczymy w życiu wspólnoty Kościoła. Opis cudu w Kanie podkreśla więc rolę Kościoła i nawołuje nas do gorliwości i wdzięczności za ten dar.

Ks. dr Maciej Raczyński-Rożek

Brama do Nowego Życia w Chrystusie – cd.

W pierwszej części artykułu podkreślono, że chrzest jest pierwszym i fundamentalnym sakramentem w życiu chrześcijanina, który otwiera drogę do pełnego uczestnictwa w Kościele. Omówiono biblijne korzenie tego sakramentu, począwszy od symboliki wody w Starym Testamencie, aż po chrzest Jezusa w Jordanie, który nadał wodzie chrzcielnej nowy wymiar świętości. W dalszej części artykułu zwrócono uwagę na praktykę chrztu dzieci, która rozwinęła się w III wieku ze względu na wiarę w konieczność oczyszczenia z grzechu pierworodnego i zapewnienia dziecku Bożej łaski od najmłodszych lat. Od chwili chrztu dziecka odpowiedzialność za jego wychowanie w wierze chrześcijańskiej spoczywa na rodzicach i chrzestnych, którzy mają wspierać dziecko na drodze do świadomego i dojrzałego wyznania wiary.

Znaczenie chrztu w życiu chrześcijanina

Chrzest to coś więcej niż tylko akt religijny – jest to przełomowy moment w życiu chrześcijanina, który stanowi fundament jego wiary, przynależności do wspólnoty Kościoła i osobistej relacji z Bogiem. Sakrament ten, określane jako "brama do życia duchowego", niesie za sobą głębokie znaczenie teologiczne, duchowe i wspólnotowe.

1. Oczyszczenie z grzechu pierworodnego

Jednym z podstawowych skutków chrztu jest oczyszczenie z grzechu pierworodnego. W teologii katolickiej chrzest przywraca człowiekowi pierwotną jedność z Bogiem, którą utracił przez grzech Adama i Ewy. Dzięki temu ochrzczeni zaczynają życie jako "nowe stworzenie", na nowo zjednoczone z Bogiem.

Święty Paweł w Liście do Rzymian pisze: *Czyż nie wiadomo wam, że my wszyscy, którzyśmy otrzymali chrzest zanurzający w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy zanurzeni w Jego śmierć? Zatem przez chrzest zanurzający nas w śmierć zostaliśmy razem z Nim pogrzebani po to, abymy i my wkroczyli w nowe życie - jak Chrystus powstał z martwych dzięki chwale Ojca.* (Rz 6,3-4).

Chrzest więc nie tylko zmywa grzech pierworodny, ale także wprowadza ochrzczonego w misterium śmierci i zmartwychwstania Chrystusa.

2. Włączenie w Mistyczne Ciało Chrystusa

Chrzest nie tylko odnawia relację człowieka z Bogiem, ale także wprowadza go do wspólnoty Kościoła – Mistycznego Ciała Chrystusa. Dzięki temu sakramentowi wierzący staje się pełnoprawnym członkiem Kościoła, dzieląc jego duchowe dziedzictwo i odpowiedzialność.

Papież Jan Paweł II w encyklice *Redemptoris missio* podkreślał: *Chrzest jest fundamentem jedności chrześcijan (...), bo przez jeden chrzest wszyscy zostaliśmy zanurzeni w jedno ciało.*

Wspólnota Kościoła staje się dla ochrzczonego duchową rodziną, w której może wzrastać w wierze, uczestniczyć w sakramentach i czerpać wsparcie w życiu codziennym.

3. Obdarzenie łaską uświęcającą

Przez chrzest człowiek zostaje napełniony łaską uświęcającą, czyli udziałem w Bożym życiu. Ta łaska czyni go zdolnym do przyjmowania kolejnych sakramentów, takich jak Eucharystia czy bierzmowanie. Chrzest jest więc bramą do pełnego uczestnictwa w życiu sakramentalnym Kościoła.

Dzięki tej łasce ochrzczeni otrzymuje siłę do przeciwstawiania się grzechowi, rozwijania cnót i budowania głębszej więzi z Bogiem. Święty Tomasz z Akwinu opisywał łaskę chrztu jako "duchowe ziarno", które wymaga troski i pielęgnacji, aby mogło przynosić owoce.

4. Przyjęcie powołania do świętości

Chrzest jest nie tylko początkiem drogi wiary, ale także powołaniem do życia w świętości. Każdy ochrzczeni jest zaproszony do tego, by naśladować Chrystusa w swoim codziennym życiu i być świadkiem Jego miłości wobec innych ludzi.

Kościół przypomina, że sakrament ten zobowiązuje do życia zgodnego z Ewangelią, co wyraża się w miłości do Boga i bliźniego, w pracy nad sobą oraz w uczestnictwie w misji Kościoła, czyli szerzeniu Dobrej Nowiny.

5. Sakrament nadziei i życia wiecznego

Chrzest jest również sakramentem nadziei. W Kościele katolickim wierzymy, że ci, którzy przyjęli chrzest i pozostają wierni łasce Bożej, zostaną zbawieni. Sakrament ten jest więc początkiem drogi ku życiu wiecznemu.

Święty Cyprian z Kartaginy pisał: *Nie może mieć Boga za Ojca, kto nie ma Kościoła za Matkę.*

Chrzest włącza nas do tej duchowej rodziny, która prowadzi do pełni zbawienia w Chrystusie.

6. Osobisty wymiar sakramentu

Chrzest ma również głęboki wymiar osobisty. Od tej chwili człowiek może powiedzieć: „Jestem dzieckiem Bożym”. Ta nowa tożsamość w Chrystusie daje ochrzczonego godność i poczucie sensu życia, niezależnie od trudności i wyzwań, jakie napotyka.

Brama do pełni życia duchowego

Chrzest pozostaje fundamentem życia chrześcijańskiego – początkiem drogi wiary, źródłem łaski i fundamentem relacji z Bogiem. Jego znaczenie wykracza poza chwilę obrzędu – jest to dar, który przemienia całe życie, prowadząc człowieka do coraz głębszej jedności z Chrystusem i Kościołem. Sakrament ten wzywa nas do świętości i przypomina, że nasze życie jest zakorzenione w Bożej miłości i powołaniu do wieczności.

Chrzest w różnych tradycjach chrześcijańskich

Chrzest jako sakrament wprowadzający do wspólnoty chrześcijańskiej, jest praktykowany w niemal wszystkich tradycjach chrześcijańskich, jednak jego forma, znaczenie teologiczne oraz obrzędy towarzyszące różnią się w zależności od wyznania i kontekstu kulturowego. Różnorodność ta wynika zarówno z historycznych uwarunkowań, jak i odmiennych interpretacji Pisma Świętego oraz tradycji apostoelskich.

1. Chrzest w Kościele katolickim

W Kościele katolickim chrzest jest pierwszym z sakramentów inicjacji chrześcijańskiej, a jego głównym celem jest oczyszczenie z grzechu pierworodnego, włączenie w Mistyczne Ciało Chrystusa i obdarzenie łaską uświęcającą. W tradycji katolickiej chrzest najczęściej udzielany jest dzieciom, co wynika z wiary w konieczność jak najwcześniejszego włączenia do wspólnoty zbawienia.

Forma obrzędu:

Chrzest odbywa się zwykle przez polanie wodą głowy dziecka, przy równoczesnym wypowiedzeniu słów: „Ja ciebie chrzczę w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”.

Obrzędowi towarzyszą dodatkowe symbole, takie jak zapalenie świecy chrzcielnej (znak światła Chrystusa) czy nałożenie białej szaty (symbol czystości i nowego życia).

2. Chrzest w Kościołach prawosławnych

W tradycji prawosławnej chrzest również pełni kluczową rolę jako sakrament oczyszczenia i nowego życia. Prawosławni chrześcijanie podkreślają konieczność pełnego zanurzenia w wodzie, co nawiązuje do starożytnej praktyki chrzcielnej i symbolizuje całkowite zanurzenie w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa.

Charakterystyczne elementy:

Chrzest jest udzielany niemowlętom, a obrzęd obejmuje trzykrotne zanurzenie w wodzie, nawiązujące do Trójcy Świętej.

Po chrzcie dziecko natychmiast otrzymuje sakrament bierzmowania (zwany krzyżmem), co symbolizuje pełnię Ducha Świętego.

Obrzęd kończy się pierwszym uczestnictwem dziecka w Eucharystii.

Prawosławni kładą duży nacisk na wspólnotowy charakter chrztu – chrzest jest świętem całej parafii, a ceremonia ma bogatą oprawę liturgiczną.

3. Chrzest w tradycjach protestanckich

Protestantyzm, jako zróżnicowany nurt chrześcijaństwa, prezentuje szeroką gamę podejść do chrztu, od praktyk zbliżonych do katolickich po zupełnie odmienne. Wiele zależy od wyznania, ale wszystkie tradycje protestanckie uznają chrzest za ważny znak wiary i przynależności do Chrystusa.

Kościoły luterzańskie i reformowane:

Luteranie i część kalwinistów udzielają chrztu niemowlętom.

Chrzest postrzegany jest jako sakrament, który oczyszcza z grzechu i włącza do wspólnoty wierzących.

Obrzęd jest prosty, często pozbawiony bogatej symboliki.

Relikwie świętych i błogosławionych w Kaplicy św. Anny

Święty bp. Józef Sebastian Pelczar.

Ur. 17 stycznia 1842 r., zm. 28 marca 1924 r. Był wzorem pracowitości i sumienności. Troszczył się o potrzebujących, ale nade wszystko umiłował Najświętsze Serce Jezusa i Eucharystię.

Relikwie św. Józefa Sebastiana Pelczara znajdują się w naszym kościele, w Kaplicy św. Anny. Liturgiczne wspomnienie świętego jest obchodzone 19 stycznia.

Serce Boże kształtowało jego duchową sylwetkę, której charakterystycznym rysem jest zawierzenie siebie, całego swego życia i posługi Chrystusowi przez Maryję – tymi słowami św. Jan Paweł II scharakteryzował św. Józefa Sebastiana Pelczara.

Urodził się w Korczyni, w rodzinie pobożnych rolników. Religijna atmosfera panująca w domu rodzinnym zaowocowała rozwojem duchowym Józefa Sebastiana do tego stopnia, że dla nikogo nie było zaskoczeniem, gdy zaraz po maturze wstąpił do seminarium duchownego. Podczas studiów dał się poznać jako osoba inteligentna, skromna i pracowita.

Po 4 latach nauki przyjął święcenia kapłańskie. Wkrótce został skierowany do Rzymu, gdzie kontynuował edukację. Uzyskał doktoraty z prawa kanonicznego i teologii. W 1869 r. wrócił do kraju. Prowadził działalność akademicką oraz społeczną. Był przy tym znakomitym kaznodzieją, a jego płomienne homilie, w których mówił m.in. o Najświętszym Sakramencie, Sercu Bożym i Najświętszej Maryi Pannie, poruszały wiernych i kształtowały ich duchowość.

Wrażliwy na ludzką biedę organizował pomoc bliźnim. W 1894 r. z jego inicjatywy powstało w Krakowie Zgromadzenie Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego, które us-

prawniło niesienie pomocy ludziom najbardziej potrzebującym. Wkrótce został biskupem przemyskim. Diecezji przewodził do swojej śmierci w 1924 r. Mimo dolegliwości zdrowotnych całkowicie poświęcił się pasterzowaniu, m.in. organizował kolejne inicjatywy charytatywne i patriotyczne, wizytował parafie, a przede wszystkim dbał o rozkwit życia religijnego diecezji, zachęcał wiernych do udziału w nabożeństwach eucharystycznych. Dzięki niemu powstało wiele nowych kościołów i kaplic. Sporo uwagi poświęcał aktualnym problemom społecznym, m.in. emigracji zarobkowej, alkoholizmowi i biedzie. Za jego sprawą powstawały w diecezji ochronki dla dzieci, schroniska dla bezdomnych, kuchnie dla ubogich oraz szkoły dla biednych dziewcząt. ▶

► Kościoły ewangelikalne i baptyistyczne:

W tradycjach baptyistycznych i wielu ewangelikalnych chrzest jest udzielany wyłącznie osobom dorosłym, które świadomie wyznają wiarę w Chrystusa.

Forma chrztu to pełne zanurzenie w wodzie, co symbolizuje umieranie dla grzechu i narodzenie do nowego życia.

Chrzest nie jest postrzegany jako sakrament w sensie katolickim, ale raczej jako publiczne wyznanie wiary i akt posłuszeństwa wobec Boga.

4. Chrzest w tradycji anglikańskiej

Kościół anglikański zachował wiele elementów tradycji katolickiej, dlatego chrzest dzieci jest tam powszechny. Obrzęd odbywa się w formie polania wodą, a jego znaczenie teologiczne jest zbliżone do katolickiego. Ważnym elementem jest obecność rodziców chrzestnych, którzy zobowiązują się wspierać dziecko w rozwoju wiary.

Jednocześnie w wielu wspólnotach anglikańskich istnieje możliwość chrztu dorosłych, zwłaszcza w przypadku osób, które przeszły na chrześcijaństwo z innej religii.

5. Unikalne tradycje chrztu w różnych kulturach chrześcijańskich

Praktyki chrzcielne są również głęboko zakorzenione w kulturze lokalnej i nierzadko przybierają unikalne formy:

Etiopia: Chrzest, zwany "Timket", obchodzony jest jako jedno z najważniejszych świąt religijnych w Kościele etiopskim. Wierni gromadzą się na procesjach, a woda chrzcielna jest błogosławiona i udzielana wiernym w dniu upamiętniającym chrzest Jezusa.

Brazylia: Uroczystości chrzcielne często przybierają formę radosnego święta rodzinnego, zwanego "festa do batizado", gdzie oprócz obrzędu religijnego organizowane są przyjęcia dla bliskich.

Filipiny: Chrzest w Kościele katolickim ma wyjątkową oprawę kulturową – rodziny często zapraszają setki gości na ceremonię, która jest okazją do wielopokoleniowego spotkania.

Podobieństwa i różnice – jedność w różnorodności

Choć formy chrztu różnią się w zależności od tradycji, wszystkie chrześcijańskie wyznania zgadzają się co do jego kluczowego znaczenia jako znaku przynależności do Chrystusa. Wspólną cechą jest także rola wody jako symbolu oczyszczenia, nowego życia i zjednoczenia z Bogiem.

Ta różnorodność praktyk chrzcielnych ukazuje bogactwo chrześcijaństwa, które mimo różnic liturgicznych podkreśla fundamentalną prawdę: chrzest jest bramą do życia duchowego i początkiem drogi wiary w Chrystusie.

Chrzest Polski

Przyjęcie chrztu przez księcia Mieszka I w 966 roku było jednym z najważniejszych wydarzeń w historii Polski. Zapoczątkowało chrystianizację ziem polskich, włączając je w krąg chrześcijańskiej Europy i kształtując tożsamość narodową, kulturową i religijną Polaków. Chrzest Polski to nie tylko akt religijny, ale również polityczny i społeczny, który miał długofalowy wpływ na rozwój państwa polskiego.

Chrzest Mieszka prawdopodobnie odbył się w Wielką Sobotę 966 roku, co podkreślało jego związek z Paschą – symbolem nowego życia. Mimo braku szczegółowych relacji źródłowych, historycy przypuszczają, że ceremonia miała miejsce w Gnieźnie lub Poznaniu, które były głównymi ośrodkami władzy.

Według ówczesnych zwyczajów Mieszko przyjął chrzest przez zanurzenie lub polanie wodą, a obrzędowi towarzyszyła modlitwa i nałożenie rąk przez biskupa.

1. Symbolika chrztu Polski

Chrzest Mieszka jest często określany jako "chrzest Polski", choć dotyczył on przede wszystkim władcy i jego dworu. Był to jednak symboliczny początek nowego rozdziału w historii kraju, który do dziś ma ogromne znaczenie w świadomości narodowej Polaków.

Nowa tożsamość narodowa: Chrzest dał początek polskiej tożsamości chrześcijańskiej, która przez wieki kształtowała kulturę, sztukę i system wartości w Polsce.

Duchowe korzenie narodu: Przyjęcie chrześcijaństwa jest uznawane za moment narodzin Polski jako państwa opartego na chrześcijańskich wartościach: „Bóg, Honor, Ojczyzna”.

2. Chrystianizacja Polski

Po chrzcie Mieszka rozpoczął się proces chrystianizacji jego poddanych, który trwał przez kolejne stulecia. Pogańskie zwyczaje były stopniowo zastępowane przez chrześcijańskie obrzędy, choć opór wobec nowej religii utrzymywał się w niektórych regionach. Ważnym krokiem było utworzenie w 1000 roku metropolii w Gnieźnie, co uniezależniło polski Kościół od niemieckiej hierarchii kościelnej.

3. Dziedzictwo chrztu Polski

Dziedzictwo chrztu Mieszka trwa do dziś. Współczesna Polska pozostaje jednym z najważniejszych ośrodków chrześcijaństwa w Europie, a Kościół katolicki odgrywa kluczową rolę w życiu społecznym i kulturalnym kraju.

Chrzest Polski był wydarzeniem, które na zawsze zmieniło bieg historii kraju. Jego znaczenie religijne, polityczne i kulturowe uczyniło Polskę integralną częścią chrześcijańskiej Europy i zapoczątkowało proces budowy nowoczesnego państwa. Do dziś chrzest Polski pozostaje symbolem duchowego i narodowego odrodzenia, które kształtuje tożsamość Polaków przez wieki

II Niedziela zwykła – 19 stycznia 2025 r.

- Nieszpory zostaną odprawione o godz. 17.00. Po Nieszporach modlić się będziemy za naszych zmarłych, polecanych w wypominkach rocznych.
- Trwa Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan. Zachęcamy wszystkich do modlitwy w tej intencji.
- W czwartek, 23 stycznia br., przypada 12. rocznica śmierci Księdza Kardynała Józefa Glempa.
- Msza w języku łacińskim, ze śpiewem gregoriańskim zostanie odprawiona w niedzielę, 26 stycznia br., o godz. 20.00.
- Zapraszamy na kurs dla narzeczonych „Radość i Nadzieja”, który w naszej parafii rozpocznie się 1 marca 2025 roku. Zachęcamy do wcześniejszego zapisywania się, ponieważ ze względu na warsztatowy charakter kursu zajęcia odbywają się w małej grupie uczestników. Szczegółowe informacje dotyczące kursu znajdują się na stronie internetowej parafii w zakładce sakramenty.
- Zachęcamy do przekazania 1,5% podatku na rzecz fundacji parafialnej „Fundacja Ecclesia Villanovensis” – numer KRS: 0000 331641. Na stronie internetowej parafii udostępniliśmy program do bezpłatnego rozliczenia podatku. Przypominamy, że nasza Fundacja poza działalnością charytatywną zajmuje się utrzymaniem zabytkowych obiektów znajdujących się na terenie naszej parafii.
- Koła Żywego Różańca zapraszają na codzienną modlitwę różańcową, w styczniu w intencji narodu polskiego o wolność i ducha prawdy przez wstawiennictwo św. Andrzeja Boboli. Modlitwę w kościele prowadzą poszczególne grupy parafialne: w poniedziałek o godz. 16.30., we wtorek, środę i czwartek o godz. 18.30., w piątek o godzinie 12.30., w sobotę o godz. 7.30, w niedzielę o godz. 14.00.
- W tym tygodniu przypadają następujące święta liturgiczne:
 - we wtorek, 21 stycznia, wspomnienie św. Agnieszki, dziewicy i męczennicy,

- w piątek, 24 stycznia, wspomnienie św. Franciszka Salezego, biskupa i Doktora Kościoła,

- sobotę, 25 stycznia, święto Nawrócenia św. Pawła Apostoła.

Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu imieniny, składamy życzenia błogosławieństwa Bożego i wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym.

12. rocznica śmierci Ks. Kard. Józefa Glempa

23.01.2025

Fot. Archiwum
Polskapress

WIZYTA DUSZPASTERSKA:

- **poniedziałek, 20 stycznia** – ul. Janczarów, ul. Kolegiacka,
ul. Biedronki 3-27 (numery nieparzyste)
- **wtorek, 21 stycznia** – ul. Biedronki 33-127 (numery nieparzyste)
ul. Biedronki 6-52 (numery parzyste)
- **środa, 22 stycznia** – ul. Biedronki 56-158 (numery parzyste)
- **czwartek, 23 stycznia** – ul. Sielanki, ul. Łuczniczka
- **piątek, 24 stycznia** – ul. Kostki Potockiego (strona nieparzysta)
- **sobota, 25 stycznia** – ul. Kostki Potockiego (strona parzysta), ul. Przedatki.

W dni powszednie kolędę rozpoczynamy o godz. 17.00, a w soboty o godz. 15.00.

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:
pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA
- Oddział w Warszawie,
ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa
Nr rachunku:
87 1600 1374 1846 8491 8000 0001

www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
Facebook: @ParafiaWilanowAnna

Redakcja: ela.wrotek@gmail.com

Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis.

23 stycznia godz. 21.00

**WIECZÓR
UWIELBIENIA**
od 21.00 do 24.00
CZWARTEK

dokończenie ze strony 3

Święty bp. Józef Sebastian Pelczar.

Siłę do pracy Pelczar czerpał z modlitwy. Prowadził bogate życie duchowe, a jego ślady odnajdujemy w licznych pismach, które po sobie pozostawił (podręczniki, modlitewniki, listy pasterskie, mowy i kazania, a także opracowania teologiczne oraz historyczne). Gdy był na studiach w Rzymie, rozpoczął pisanie swojej pierwszej książki Życie duchowne, czyli doskonałość chrześcijańska, która przez lata była lekturą dla kształtujących duchowość kapłanów oraz wiernych. Postać Pelczara jest wzorem kapłaństwa i kapłańskiej ascezy. Jak powiedział św. Jan Paweł II: „Święty Józef Sebastian Pelczar wyrażał swoją wiarę w powszechne powołanie do świętości. (...) Sam do świętości dążył i innych do niej prowadził”.

Ireneusz Korpyś
Niedziela Ogólnopolska 3/2022, str. VIII

Źródło:
<https://www.niedziela.pl/>